[141] پس أي مولايم آيا أو كه اميدوار بتوست را در چنگال بلا رها می كنی، آيا أو كه بتو پناهنده است را در دريای بيكران غوطه ور باقی می گذاری. مولايم ! اگر در تقوی وخويشتن داری خود را برنج نمی اندازم، ودر عبادت وبندگی به مقام وخشنودی تو نرسيده ام، ودر زمره گروهی قرار نگرفته ام كه دنيارا رها ساخته اند. شكمهايشان از گرسنگی به كمر چسبيده، ولبها ازتشنگی خشك، و ديدگان از اشك كور گرديده است، بلكه با اعمالي اندك وگناهان و خطاهای بسيار وجانی كه براحتی خود كرده وبه كارهای زشت عادت نموده نزد تو آمده ام. پروردگارا ! آيا برای رسيدن بتو وچنگ زدن بريسمانت كفايت نمی كند كه دوستدار اولياء تو ومحب آنان بوده، وهمانند ايشان خود را برای تحمل بلاها آماده ساخته، ورنج وناراحتی مرا فراگرفته است. آيا كفايت نمی كند كه در ميان ايشان مظلوم بوده وخشم خود را فرو می نشانم ودر غمها وغصه ها غوطه ور می باشم. خدايا ! آيا اين اعمال احترامي برايم نزد تو نمی آورد كه زائل نشود، وذمه أي كه مرا از بلاها در امان دارد، پس پروردگارا چرا مرا كه در گناهان غرق شده ام را بازنمی داری، ومراكه به آتش دشمنت سوخته ام را رها می سازی. _____